Nr. 31

5 augustus 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Zo sterk als een beer...

...is alleen een beer. Maar die is dan ook heel sterk!...

In sterkte en spierkracht moeten wij het tegen vele dieren afleggen. Tegen de dodelijke „omhelzing" van verschillende grote slangen is een mens niet bestand; grote apen zouden vijf, zes man niet in bedwang kunnen houden en tegen olifanten, tijgers, leeuwen kunnen wij zonder wapens natuurlijk niets beginnen. En laten wij ook geen vechtpartijtje beginnen tegen de bruine beer; wij zouden tegen de kolos geen schijn van kans hebben. . .

De kracht van de beer is inderdaad verbazingwekkend, hetgeen herhaaldelijk is bewezen.

In een kamp in de Noordamerikaanse staat Maine, waar de bruine beer veel voorkomt, kwam iemand laat in de nacht thuis. Hij zag, dat de deur van zijn woning los aan de scharnieren hing en dat binnenshuis alles door elkaar lag. Planken van vijf centimeter dikte, die de toegang tot het kamp afsloten, waren als velletjes papier losgerukt. Kasten in huis waren opengebroken, de keukendeur leek met een zware hamer kapotgeslagen en vijf blikken, gevuld met bonen — het enige voedsel dat er in huis was — waren letterlijk aan flarden gescheurd. Van de inhoud was niets meer te vinden. Er was een beer op bezoek geweest. . .

Die blikken leverden alleen reeds een indrukwekkend bewijs van de kracht van de inbreker. Drie stuks vertoonden in de bodem openingen als kogelgaten — daar waren de klauwen met één forse slag van de poot glad door het dikke blik heengeschoten! Daarna had het dier het blik met zijn andere poot vastgepakt en opengescheurd; toen de beer zich te goed deed aan de inhoud, bleek hij het blik geknauwd en bekauwd te hebben, totdat het metaal geen spoor van de oorspronkelijke vorm meer vertoonde. . .

In een ander blokhuis stond een rij blikken met voedsel op een balk, die zo ver onder het schuin aflopende dak stond, dat de begeerde blikken onbereikbaar waren. De beer was binnengekomen en had de blikken ontdekt. Maar hij kon er niet bij, want ze stonden tien voet, dat is ruim drie meter boven de grond en de dikke balk vormde een stevige slagboom. Hij had er wel een aanval op gedaan, want er stonden diepe sporen van klauwen in het hout. Hij was daarna naar buiten gewandeld, had het dak finaal gesloopt en op die manier het voedsel bemachtigd. Men veronderstelde, dat de gauwdief bij zijn pogingen om van binnen uit de blikken te bereiken een plank van het dak had losgewerkt; toen hij buiten kwam, zag hij in die opening een middel om van buiten af het voedsel te bemachtigen.

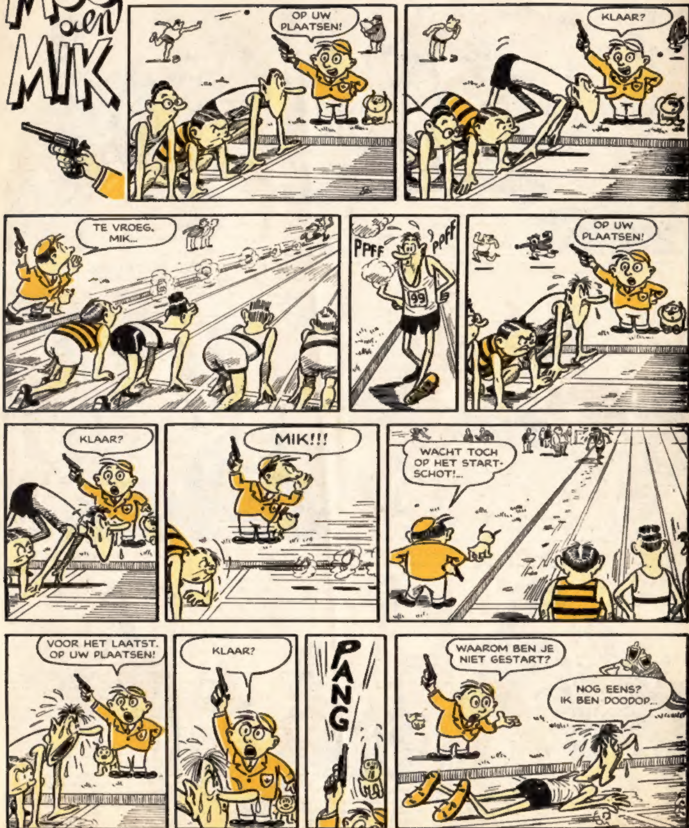
De volwassen bruine beer, die een gewicht heeft van driehonderd tot vijfhonderd pond, is enorm sterk. Men heeft waargenomen dat zo'n beestje een vat vlees van meer dan tweehonderd kilo uit een kamp stal en ruim een kilometer ver meesleepte. Het dier zette het vat tenslotte neer, sloeg met één slag van zijn poot het deksel in en begon de inhoud op te peuzelen. Een soortgenoot droeg een varken van tweehonderdvijfenzeventig kilo over een hek heen en bracht het in een bos in veiligheid.

Als de beer aan de oever van een rivier een kano ontdekt, rijt hij die vast en zeker aan stukken; aan zo'n vaartuig schijnt de lucht van mensen te hangen, die het dier razend maakt.

De bruine beer is tevens de kwaadaardige straatjongen van het bos; negen van de tien daden die hij bedrijft, doet hij alleen om te vernielen. Hij klauwt en scheurt aan jonge bomen, totdat ze het leven laten. Hij brengt ongewenste bezoeken aan tijdelijk verlaten kampen van houthakkers en verorbert niet alleen alles wat eetbaar is, maar versplintert bovendien het hele meubilair uit pure vernielzucht.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

DE GEDACHTE DAT HAAR VADER VERRADEN ZOU WORDEN, SCHONK AMY LEEUWEMOED.

DOODSBLEEK GREEP AMY NAAR EEN WAPEN AAN DE MUUR.

HET VOLGENDE OGENBLIK SPRONG ZE TUSSEN HAAR VADER EN DE ZADELMAKER IN.

AMY'S LUIDE STEM MAAKTE HAAR VADER WAKKER, TERWIJL CREECH MAAKTE DAT HIJ WEGKWAM.

AMY GOOIDE HET PISTOOL NEER EN RENDE NAAR HAAR VADER.

AMY VERTELDE HOE ZE HEM HAD GEVONDEN EN NAAR DE STAL HAD GEBRACHT.

MAAR AMY LIEP NAAR DE DEUR.

IN DE KEUKEN VOND AMY DE TROUWE MARTHA AL DRUK BEZIG.
MARTHA, IK WILDE HET ONTBIJT KLAARMAKEN, IK WAS AL HEEL VROEG OP EN IK DACHT...
LUISTER EENS, IK WEET DAT JE VADER ONSCHULDIG IS. DIE ZADELMAKER VERTELDE ME NET DAT HIJ JE VADER ONTDEKT HAD EN DAT HIJ HEM GAUW GING AANBRENGEN.

MARTHA LEEK HELEMAAL NIET VERONTRUST.
DAN MOET IK VADER UIT DE STAL ZIEN TE SMOKKELEN, ANDERS...
RUSTIG MAAR, LIEFJE. MAAK MAAR EEN STEVIG ONTBIJT KLAAR, IK GA INTUSSEN MIJN GANG. MAAK JE NIET ONGERUST.

AMY WIST DAT HAAR VADER EEN STEVIG MAAL NODIG HAD, MAAR BIJ HET KLAARMAKEN...
SOLDATEN! DE ZADELMAKER IS ZE ZEKER TEGENGEKOMEN. ALS IK NU MAAR VLUGGER DAN DE SOLDATEN IN DE STAL KAN KOMEN OM VADER TE REDDEN...

DE OFFICIER HAD DE TEUGELS INTUSSEN INGEHOUDEN EN LUISTERDE NAAR HET VERHAAL VAN DE ZADELMAKER.
HET LIJKT ME EEN VREEMD VERHAAL. DENK ERAAN, ALS JE VALSE AANGIFTE DOET, DAN KRIJG JE MET MIJ TE DOEN.
IK HEB HEM ZELF GEZIEN. HIJ LAG TE SLAPEN IN DE STAL. GA MAAR KIJKEN, U ZULT HET ZIEN!

ZICH OMDRAAIEND ZAG DE OFFICIER AMY UIT HET HUIS KOMEN RENNEN.
HOUD HAAR TEGEN! EERST WIL IK ZIEN WAT ER WAAR IS VAN WAT DE ZADELMAKER VERTELT.

EEN MINUUT LATER WERD AMY VASTGEGREPEN EN...
ONDANKS HAAR PROTESTEN MOEST ZE MEE.

TRIOMFANTELIJK GOOIDE CREECH DE STALDEUR OPEN.
KIJK, DAAR, HIJ DRAAIT ZICH NET OM. GRIJP HEM EN VERGEET NIET DAT IK DE BELONING...
DIE VRESELIJKE KEREL HEEFT TOCH ZIJN ZIN GEKREGEN EN IK KAN NIETS VOOR VADER DOEN...

De boodschap voor de koning

MAAR KATE HOORDE VLAK ACHTER ZICH EEN BARSE STEM.
ZEG, MEISJE, WAAR KOMT DIE HOED VANDAAN? ZEG OP, OF ANDERS...!
DIE HOED, MIJNHEER? ER ZIJN IN DE HUIZEN HIER IN DE BUURT VEEL VAN ZULKE HOEDEN.

RICHARD WERD VUURROOD VAN KWAADHEID.
MIJNHEER, PAS OP, HOOR! KOM NIET AAN MIJN ZUSJE!

DE MAN KEEK RICHARD EENS AAN EN WENDDE ZICH WEER TOT KATE.
DUS DIE HOED IS VAN JE VADER? HET IS GEVAARLIJK VOOR SOLDAATJE VAN KONING KAREL TE SPELEN!

KATE VERBOND DE SOLDAAT, DIE AAN DE ARM GEWOND WAS.
HIJ IS BEWUSTELOOS. WACHT, IK ZAL ZIJN KRAAG LOSMAKEN, DAN KAN HIJ BETER ADEMHALEN.

KATE SCHROK BIJ HET ZIEN VAN HET MEDAILLON, DAT DE SOLDAAT OM ZIJN HALS DROEG.
DAT MEDAILLON... DAT IS... DAT IS...

...DAT IS HET MEDAILLON VAN VADER, MET MIJN PORTRET! HOE KOMT DE SOLDAAT ERAAN?

TERWIJL DE RONDKOP ZICH TOT ZIJN MANNEN WENDDE, FLUISTERDE KATE HAAR BROERTJE IETS TOE.
DE VLUCHTELING IS NIET HIER. WE ZULLEN HET BOS DOORZOEKEN.
NEEM DE MAND MEE EN GA NAAR HUIS. GEEN WOORD OVER DE HOED, HOOR JE?!

IK ZAL HEUS NIETS ZEGGEN!

DE RONDKOPPEN WAREN WEG. KATE IJLDE NAAR HET BOSJE.
DE RONDKOPPEN ZIJN WEG! KOM MEE!
DUIZENDMAAL DANK. JE HAD HET NIET MOGEN DOEN!

KATE BRACHT DE SOLDAAT NAAR EEN HOL TUSSEN DE STRUIKEN.
HIER BENT U VOORLOPIG VEILIG.

DE SOLDAAT STAMELDE IETS. HIJ IJLDE...
PENDOWN... IK MOET NAAR PENDOWN! GEHEIME ZENDING. HET GAAT OM DE KONING. GEVAARLIJK...

KATE BEGREEP ER NIETS MEER VAN.
EEN GEHEIME ZENDING? VOOR ONS OP PENDOWN? DE KONING?! WAT KAN IK DOEN?

DE SOLDAAT ZEI NIETS MEER. KATE SNELDE NAAR DE UITGANG VAN HET HOL.
IK MOET NAAR HUIS. STEPHEN ZAL ME WEL HELPEN!

7

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint.*

Jim haalde voor ieder een kop warme thee en een broodje aan het buffet en even later zaten ze alle drie zwijgend te kauwen.

Jim was de eerste die de stilte verbrak. ,,Ik heb eens zitten piekeren,'' zei hij.

De twee meisjes wisselden een veelbetekenende blik.

,,We hoeven eigenlijk maar aan twee dingen te denken,'' vervolgde hij. ,,Op de eerste plaats moeten we Pauls vader heel duidelijk laten merken, dat we erg blij zijn met zijn uitnodiging. En op de tweede plaats moeten we iets voor mevrouw Willoughby doen.''

,,Weet je misschien al iets?'' informeerde Jane.

Jim schudde zijn hoofd. ,,Nog niet. Maar dat komt wel.''

Voordat ze er erg in hadden, was het tijd om te vertrekken. Voor de ingang van het restaurant stond al weer een bus klaar, maar ditmaal duurde de rit niet langer dan twee, drie minuten. Ze stopten voor een enorm vliegtuig.

,,Een stratocruiser,'' zei Jim eigenwijs. ,,Vier zuigermotoren!''

Jane keek hem glimlachend aan. ,,Dat zeg je natuurlijk alleen maar om indruk

op ons te maken, maar volgens mij heb je er helemaal geen verstand van."

„Ja, ja, hij heeft gelijk," zei de stewardess, die achter hen stond. „Het is inderdaad een stratocruiser. En gaan jullie nu maar gauw aan boord, want we vertrekken over een paar minuten."

Ze liepen achter elkaar de trap op en moesten boven hun naam opgeven bij een meneer met een indrukwekkend uniform.

De twee meisjes kregen een plaatsje naast elkaar en Jim kwam achter hen te zitten. Ze trokken hun jassen uit en legden ze in het net boven hun hoofd, want het was heerlijk warm in het vliegtuig. Daarna gingen ze zitten en begonnen de veiligheidsriemen vast te maken.

Toen alle passagiers op hun plaats zaten, werd de deur gesloten en de motoren begonnen te ronken. Voor hen flitste het verlichte opschrift aan: roken verboden! Veiligheidsriemen vastmaken!

Langzaam kwam het vliegtuig in beweging; het leek precies alsof de lichten van de luchthaven om hen heen begonnen te draaien. Het lawaai van de motoren zwol aan en de stewardess ging rond met een schaal snoepjes.

„Kauw er maar flink op," zei ze tegen de verbaasde meisjes. „Dan krijg je geen last van je oren als we hoger klimmen."

Heel even leek het alsof er een schokje door het vliegtuig ging, toen maakte het zich los van de grond en steeg langzaam.

Na een paar minuten zagen de kauwende kinderen de lichten van de straatlantaarns als een fonkelende halsketting onder hen. Daartussenin kropen tientallen bewegende lichtjes — de koplampen van auto's en bussen. Het drietal keek met ingehouden adem door de raampjes.

„Je kunt de veiligheidsriem nu wel losmaken," zei de stewardess glimlachend tegen Jane, die zich in allerlei bochten wrong om over Gappy's schouder naar buiten te kunnen kijken.

Het was bijna niet te geloven, dat ze nu werkelijk hoog in de lucht vlogen en dat de droomvakantie begonnen was. Het leek te mooi om waar te zijn.

De stewardess bevestigde aan iedere dubbele stoel een klein tafeltje en stalde er allerlei heerlijkheden op uit.

„Tjonge, dat is nog eens iets," zei Jim.

„Geweldig," verzuchtte Jane, die vastbesloten was de gebraden kip, de soep, de groente, het fruit en de pudding tot het laatste kruimeltje en de laatste druppel naar binnen te werken.

Alles was erg opwindend en interessant, maar toch begonnen de meisjes zich na het eten slaperig te voelen. Gappy's hoofd zakte twee keer achter elkaar voorover en Jane kon na een paar minuten haar ogen niet meer openhouden.

Alleen Jim was vastbesloten van iedere minuut van de vlucht te genieten en hij liet zijn blik onderzoekend van links

„Kom mee. Dan gaan we kijken of hij misschien in de eersteklasafdeling is."

naar rechts gaan, in de hoop iets te zien dat zijn aandacht waard was. Maar de gezichten van de andere passagiers hadden nog steeds dezelfde nietszeggende trekken als in de bus. En hoe hij ook keek, hij zag nergens iemand die smokkelaar of rover kon zijn. Het speet hem een beetje. Hij hield van avontuur.

Hoe zou het in de eersteklasafdeling zijn? vroeg hij zichzelf af. Hij wierp een blik opzij, naar de gezette, oudere dame die naast hem zat. Ieder moment kon ze ook indommelen en dan was het onmogelijk zijn zitplaats nog te verlaten. Daarom stond hij onmiddellijk op en glipte voorzichtig langs haar heen. Hij boog zich over de twee meisjes, die nu allebei hun ogen hadden gesloten.

„Hee!" zei hij zacht. „Psssst!"

Hij kreeg geen antwoord. Jim aarzelde. Het zou niet aardig zijn om ze wakker te maken, maar hij voelde er ook weinig voor terug te gaan naar zijn plaats en rustig voor zich uit te blijven kijken.

Met een onschuldig gezicht liep hij door het middenpad naar achteren en schoof het gordijn opzij, dat de kombuis afscheidde. Hij had geluk. Er was niemand die hem de weg versperde. Met zijn handen op de rug liep hij door, naar de achterhelft van het toestel.

Een kwartiertje later werd Jane met een schok wakker; toen ze haar benen strekte, opende Gappy ook prompt haar ogen.

„Het is pas tien over negen," zei Jane geeuwend. „Gek, hè? Anders heb ik dan helemaal geen last van slaap."

„Ik ook niet," antwoordde Gappy. „En omdat we een lange nacht voor de boeg hebben, kunnen we beter voorlopig wakker blijven."

Jane stond op en keek haar vriendinnetje verbaasd aan. „Lange nacht? Hoe bedoel je dat?"

„Nou, met het oog op het tijdsverschil. Als we boven de Atlantische Oceaan vliegen, moeten we onze horloges vier uur terugzetten."

„Kunnen we niet een of ander spelletje doen?" stelde Jane voor. Toen zweeg ze plotseling en zette grote ogen op. „O, Gappy!" zei ze en haar stem klonk bezorgd.

„Wat is er?" vroeg Gappy.

Ze liepen naast elkaar door het middenpad.

„Jim is weg," zei Jane en ze wees naar zijn lege stoel.

Gappy haalde haar schouders op en grinnikte. „Nou, hij kan in ieder geval niet ver zijn!"

Ze liepen wat heen en weer, zochten toen hun plaatsen weer op en wachtten. Maar Jim kwam niet opdagen.

„Je denkt toch niet, dat hij iets uitgehaald kan hebben?" vroeg Jane tenslotte met een angstig gezicht.

„Jim kan van alles uitgehaald hebben," antwoordde Gappy ernstig. „Hij is zelfs in staat met een parachute omlaag te springen. Kom mee. Dan gaan we kijken of hij misschien in de eersteklasafdeling is."

Ze liepen hand in hand in de richting van de kombuis; ook zij hadden geluk, want er was weer niemand die de weg versperde. Op haar tenen liep Jane naar het volgende gordijn, schoof het opzij en keek in de eersteklasafdeling.

„Nou?" vroeg Gappy, die achter haar stond.

„Ik zie hem niet," antwoordde Jane. „Kijk jij maar eens." Ze deed een stapje achteruit en Gappy gluurde door de kier in het gordijn.

Het achterstuk van het vliegtuig had minder zitplaatsen dan de toeristenklasse en ze waren allemaal bezet. Maar niet één door een roodharige jongen, die luisterde, of althans behoorde te luisteren, naar de naam Jim.

Jane beet zich op de lippen.

„O, Gappy," verzuchtte ze. „Hij zal toch niet écht een parachute gevonden hebben!"

Gappy's gezicht kreeg nu toch ook een bezorgde trek. „Ik geloof niet dat ze in verkeersvliegtuigen parachutes hebben," zei ze, maar haar stem klonk niet erg vast.

„Wat zou er dan met hem gebeurd zijn?"

Gappy keek om zich heen en zag aan haar rechterhand een smal, steil trapje dat omlaag ging.

„Ik denk, dat hij naar beneden is gegaan," fluisterde ze. „Zullen we eens gaan kijken?"

Jane ging voorop en toen ze beneden kwam, stond ze plotseling in een klein, vierkant vertrekje met een doorlopende bank langs de muren. In een van de hoeken zat een oudere heer met een steward te praten en daartegenover zagen ze Jim, in diep gesprek gewikkeld met een lange, nog jonge vrouw, die een donkere bril droeg.

„Hallo!" zei Jim opkijkend. „Mag ik jullie voorstellen? Deze dame hier is een soort zeerover."

HOOFDSTUK VI

Aankomst op het droomeiland

De vrouwelijke zeerover stond glimlachend op en stak haar hand uit

Jim nam de honneurs waar. „Dit is Gappy en dit is Jane," zei hij.

„En ik ben juffrouw Potts," deelde de zogenaamde zeerover mee. „Edith Potts. Willen jullie niet even gaan zitten?"

Jane en Gappy namen tegelijk plaats op de bank.

„Je had ons weleens mogen vertellen, dat je van plan was op ontdekkingsreis te gaan," zei Gappy verwijtend tegen Jim.

„Ik wilde jullie niet wakker maken," antwoordde hij. „Trouwens, ik stond net op het punt jullie te gaan halen."

Jane had juffrouw Potts aandachtig zitten opnemen; ze moest bekennen, dat ze voor een zeerover een bijzonder vriendelijk gezicht had.

„Neemt u me niet kwalijk," zei ze. „Maar waarom noemde Jim u daarnet een soort zeerover?"

„En neemt u mij niet kwalijk," zei de steward, terwijl hij op hen afkwam, „maar het is hier alleen toegankelijk voor passagiers van de eersteklasafdeling. U mag hier niet komen."

„Ach, laat ze even blijven," zei juffrouw Potts.

„Ach, laat ze even blijven," zei juffrouw Potts toen Jane, Gappy en Jim als één man opsprongen. „Als er andere mensen komen, kunnen ze hun plaatsen altijd nog afstaan en zolang het hier zo rustig is, neem ik de verantwoording voor hen."

De steward wuifde glimlachend met zijn hand. „Ik vind het best, hoor Maar ik heb jullie gewaarschuwd! Willen jullie iets drinken?"

„Een rondje sinaasappellimonadeprik," antwoordde juffrouw Potts. Ze wendde zich weer tot de kinderen. „En wat die zeeroversgeschiedenis betreft. . . Jim heeft in zekere zin gelijk. Zover ik heb kunnen nagaan, was een van mijn voorouders een zeerover. Mijn familie praat er maar liever zo weinig mogelijk over, maar ik ben al jaren van plan eens een bezoek te brengen aan de vroegere verblijfplaats van mijn bet-betovergrootvader in de West en ik heb er heel lang voor gespaard." Juffrouw Potts boog zich vertrouwelijk over naar de drie kinderen en vervolgde: „De Westindische eilanden waren vroeger geliefkoosde schuilplaatsen voor zeerovers. Ze voelden er zich veilig en ze konden er ongestoord hun schepen repareren en de buit natellen."

„Weet u precies op welk eiland die zeerover van u zich schuilhield?" vroeg Gappy.

Juffrouw Potts schudde haar hoofd.

„Nee. Was dat maar waar! Kijk, ik ben schrijfster en ik zou graag een boek schrijven over het leven van zeerover Potts. En daarom is het voor mij van groot belang, dat ik zijn vroegere schuilplaats vind."

„Wij zijn op weg naar een vriend, die op een heel klein eilandje in de Caribische Zee woont," zei Jim. „Misschien ontdekken we daar iets. Hoe kunnen we u bereiken als we iets gevonden hebben?"

„Ik eh. . . Tja, het komt allemaal zo plotseling," zei juffrouw Potts lachend. „Ik weet eigenlijk nog niet precies waar ik terecht zal komen. Je zou me kunnen schrijven per adres luchthaven Trinidad; dan krijg ik het op een gegeven moment waarschijnlijk wel in handen."

Jim schreef het op in zijn zakboekje, waarna hij een spervuur van vragen op juffrouw Potts begon af te schieten. Maar de jonge schrijfster gaf opvallend vage antwoorden

Ze bleven nog een poosje zitten praten, tot Jane plotseling tot de ontdekking kwam, dat het al over tienen was.

„Hartelijk dank voor de limonade," zei ze, terwijl ze opstond. „En het is inderdaad heel goed mogelijk, dat we op de een of andere manier iets te weten komen over die zeerover van u. We hebben nogal eens geluk met dat soort dingen."

„Nou, ik hoop het van harte," antwoordde juffrouw Potts lachend. „En ik zou er erg dankbaar voor zijn."

Ze gingen terug naar de toeristenklasse en zochten hun plaatsen weer op, nadat ze zich hadden gewassen en hun tanden hadden gepoetst in de toiletten vóór in het toestel.

„Ik zou weleens willen weten hoe dikke mensen zich in zo'n vliegtuigstoel redden," zei Jane slaperig toen ze zich zo goed mogelijk hadden ingestopt onder de dekens, die de stewardess gegeven had.

„Ja, dat snap ik ook niet," antwoordde Gappy. „Eigenaardig idee, hè, dat we duizenden meters boven de bewoonde wereld gaan slapen!"

De stewardess kwam nog even langs om iedereen goedenacht te wensen en de lichtjes boven hun hoofden uit te doen.

Een kwartiertje later waren ook de andere lichten in het toestel gedoofd en ondanks de vreemde omstandigheden en het geronk van de motoren sliep iedereen in een minimum van tijd.

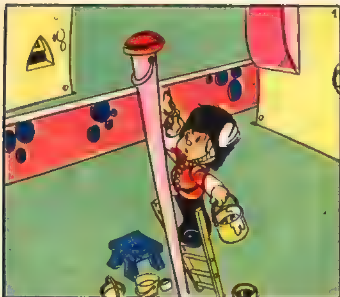
Jim was de volgende morgen het eerst wakker en toen hij door het raam keek, zag hij een vuurrode hemel. Onder hem zweefden helderwitte wolken met roze randen en hij zag aan de ene kant de zon opkomen en aan de andere kant de maan zakken.

Wordt vervolgd

SPELEND

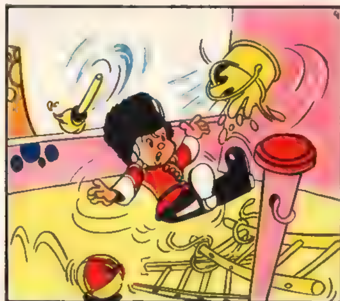
Tommie wilde net met Dollie gaan ijs eten, toen sergeant Bullebak hem opdracht gaf de vlaggemast te schilderen. „Vervelend werkje!" mopperde Tommie, die als goed soldaat meteen verf en ladder ging halen. En nu was de ladder nog te kort ook.

Tommie kon niet bij de top komen. „Ook dat nog!" zuchtte hij en klauterde naar omlaag. „Ik zal twee ladders aan elkaar binden." Tommie liep naar de stal en pakte nog een ladder. Batty zag het en vond het gevaarlijk. „Doodeng!" griezelde hij.

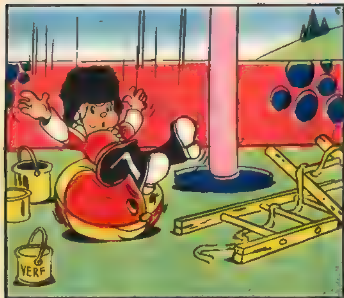

„Maak je niet bezorgd," zei Tommie, „ik heb de knopen heel stevig gelegd." Hij liep terug en kon net de top bereiken. Batty is altijd zo gauw benauwd, dacht Tommie, terwijl hij omhoog klom. Maar Batty had gelijk, want de touwen schoten los.

Net toen Tommie bovenaan stond, kraakte de ladder doormidden. „Gimmelegom!" schreeuwde Tommie, die achterover viel met verfpot en al. Gelukkig was Gompie Stuitbal net in de buurt. „Wees maar niet bang, Tommie," riep hij, „ik vang je wel op."

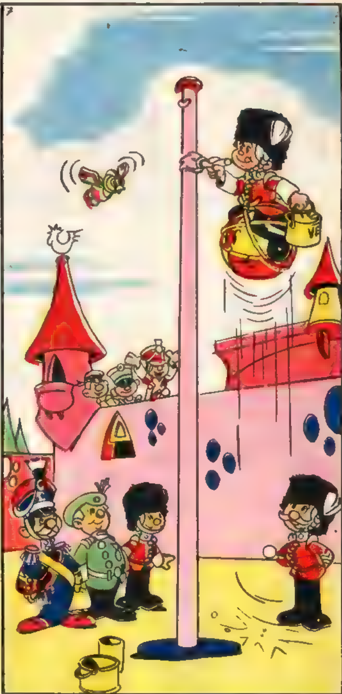
SPEELGOED

Tommie vroeg zich af hoe Gompie hem zou kunnen opvangen, want deze heeft immers geen armen. Maar Tommie kreeg heel gauw antwoord op zijn vraag. Hij viel boven op Gompie. Boem! Net of hij op een zacht kussen terechtkwam.

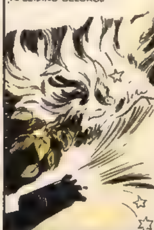
„Dat heb je knap gedaan, Gompie," zei Tommie dankbaar. „Weet je wat? Zou jij me willen helpen met het schilderen van de vlaggemast?" Dat deed Gompie maar wat graag. Tommie bond zichzelf aan hem vast en legde de knopen steviger dan ooit.

En zo kon Tommie zijn werk afmaken zonder ladder. Terwijl Gompie op en neer stuitte, schilderde Tommie de vlaggemast. Het ging prachtig, zelfs sergeant Bullebak moest lachen en gaf Tommie een extra-vrijedag. Dat was een meevaller!

De kristallen kroon

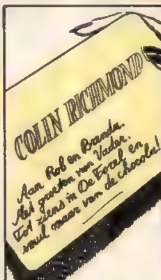

MAAR BRENDA LACHTE.
VOOR IK NAAR HET BAL GING, HEB IK EEN GOED IDEE GEHAD

IN EEN HUIS VLAK BIJ DE JEUGDHERBERG...
EINDELIJK HEB IK HET IVOREN BEELDJE, DAT IK ZO DRINGEND NODIG HEB VOOR MIJN DOEL.
PAK VLUG UIT JUFFROUW WONG

TOEN ZIJ HET UITPAKTE, VERTROK HAAR GEZICHT VAN WOEDE.
CHOCOLADE!
HOE KAN DAT ?

WOEDEND SMEET JUFFROUW WONG DE DOOS [redacted]
SUKKELS. DIE KINDEREN ZIJN JULLIE NOG TE SLIM AF GE-WEEST!
ER ZIT EEN BRIEFJE IN. MISSCHIEN STAAT ER IETS BELANGRIJKS OP!

COLIN RICHMOND
Aan Rob en Brenda.
Met groeten van Vader.
Tot ziens in De Forel en smul maar van de chocola!

JUFFROUW WONG DACHT EVEN SCHERP NA.
DUS DAT TWEETAL IS FAMILIE VAN RICHMOND! ZE ZIJN WEL SLIM, MAAR IK ZAL NOG SLIMMER ZIJN! WACHT MAAR.

[redacted] ROB... MAAR ZIJ WIST NIET DAT ER EEN [redacted]
HET IVOREN BEELDJE ZIT HIER IN DE MUZIEKKOFFER. UIT VOORZORG HEB IK DE CHOCOLA VAN VADER IN HET PAPIER GEPAKT, DAT OM HET BEELDJE HEEN ZAT. NU HEBBEN DE DIEVEN HET VERKEERDE DOOSJE MEEGENOMEN.
PRACHTIG, BRENDA!

NU WISTEN ZE OOK DAT HET BEELDJE IETS MET VADERS GEHEIME OPDRACHT TE MAKEN HAD
ROB, MORGEN-OCHTEND MOETEN WE HIER METEEN WEG. ALS ZE MER-KEN DAT ZE DE VERKEERDE DOOS HEBBEN GESTOLEN...
MISSCHIEN [redacted] AL IN HOTEL DE FOREL.

DE VOLGENDE OCHTEND WAS JUFFROUW WONG AL VROEG IN DE WEER
HOTEL DE FOREL
VLUG! WE MOETEN KLAAR ZIJN MET DE RICHTINGWIJZER, VOORDAT DIE KINDEREN KOMEN!

De man van staal

TELEURGESTELD KEKEN TED EN KEN IN DE DIEPTE NAAR HET LANGGEZOCHTE WRAK.
[redacted] AFDALEN IS UITGESLOTEN, ZELFS VOOR ARCHIE. HET IS VRESELIJK JAMMER.
WIJ ZOUDEN EEN HIJSKRAAN NODIG HEBBEN...

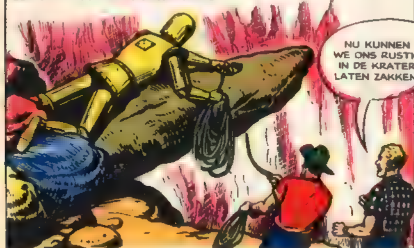
OPEENS SCHOOT TED IETS TE BINNEN.
EEN HIJS- [redacted] MISSCHIEN TE MAKEN ZIJN VAN IETS DAT WE HIER KUNNEN [redacted]
ARCH

METEEN GING HET DRIETAL OP ZOEK: EVEN LATER KWAM ARCHIE MET EEN LANGWERPIG ROTSBLOK [redacted]
ALS HET LUKT, [redacted] SCHAT GAUW IN HANDEN, KEN!

ARCHIE PLAATSTE HET BLOK BOVEN DE AFGROND EN LEGDE HET MET ZWARE ROTS- BLOKKEN VAST.

TOEN LIET ARCHIE EEN KABEL VAN LIANEN DOOR EEN GAT IN DE ZWARE STEEN ZAKKEN.
NU KUNNEN WE ONS RUSTIG IN DE KRATER LATEN ZAKKEN.

VERVOLGENS SLOEG TED DE KABEL OM ZIJN MIDDEL.
KLAAR? IK GA EERST. ARCHIE ZAL DE KABEL VIEREN.
VOORZICHTIG, TED. ÉÉN VER- [redacted] EN HET IS JE [redacted]

ZE WAREN ZO DRUK BEZIG, DAT ZE DAGUSTA EN PATCH NIET OPMERKTEN.

KEN KEEK ANGSTIG TOE HOE ZIJN VRIEND LANGZAAM IN DE [redacted]

TED WAS HELEMAAL NIET BANG.

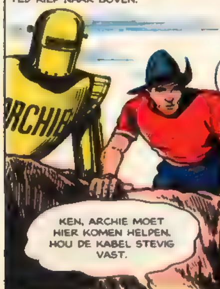
EEN PAAR MINUTEN LATER SPRONG HIJ OP HET UITSTEKENDE PLATEAU.

HET VLIEGTUIG WAS OP DE RUG TERECHTGEKOMEN; DE DEUR ZAT BEKLEMD TEGEN DE ROTSBODEM.

TED RIEP NAAR BOVEN.

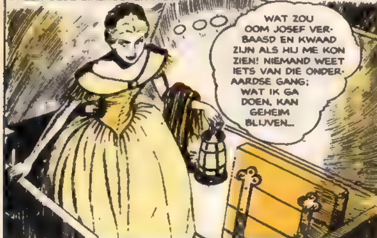
JUIST KWAMEN DAGUSTA EN PATCH NAAR DE KRATERWAND GEKROPEN.

DAGUSTA GRINNIKTE EENS.

De samenzwering tegen prins Rudolf

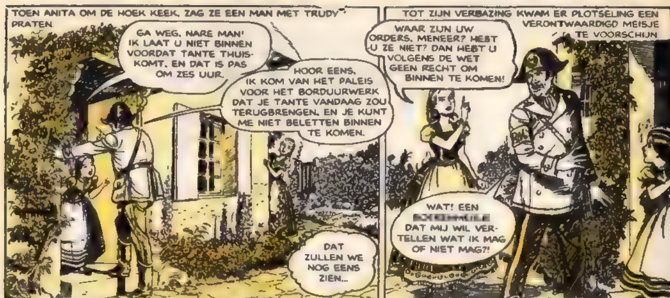

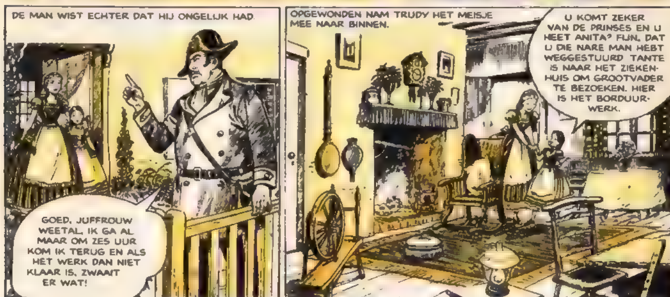
ANITA HAD BELOOFD IEMAND NAAR TRUDY'S TANTE TE STUREN OM HET GESCHROEIDE BORDUURWERK TE HERSTELLEN. MAAR ZE MOEST OM ZES UUR TERUG ZIJN OM MET HAAR OOM DE GEZANT VAN [redacted]

UIT TRUDY'S OPGEWONDEN VERHAAL BEGREEP ANITA DAT HAAR GROOTVADER EEN ONGELUK HAD GEHAD EN IN HET ZIEKENHUIS LAG EN DAT ZIJN DOCHTER HEM WAS GAAN BEZOEKEN. HET BORDUURWERK ZOU ZE IN EEN PAAR UUR KUNNEN HERSTELLEN. MAAR DE TIJD GING SNEL EN ZE VERGAT DE KOMST VAN DE GEZANT.

DE PRINSES WAS IJVERIG AAN HET WERK EN TRUDY KEEK VOL BEWONDERING TOE.

O, WAT BENT U HANDIG EN KNAP BIJNA EVEN KNAP ALS PRINSES ANITA.

HEUS, TRUDY?

GELUKKIG DAT TRUDY MIJ ALS PRINSES ALLEEN BIJ KAARSLICHT EN IN HEEL ANDERE KLEREN GEZIEN HEEFT

ZE WAS ZO VERDIEPT IN HAAR WERK, DAT ZE AL HET ANDERE VERGAT.
OOK DE GEZANT VAN HILVANIA, DIE OP HETZELFDE OGENBLIK IN ZIJN KOETS STAPTE OM NAAR HET KASTEEL VAN DE HERTOG VAN LICHTENBERG TE RIJDEN.

De blauwe draak

van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten. Alice wordt tijdens die tocht ziek. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar. Als Nigg bijkomt, drijft de boot in volle zee rond. Bakeloe is omgekomen door slangebeten. Albert en Paw-Min komen aan boord van de Beyt Ammeh. Eliza Nigg heeft intussen een gesprek met Pierre Alcan, die belooft een ander leven te gaan leiden. Op de Beyt Ammeh ontstaat paniek door een plotseling opgestoken storm. In de verwarring probeert Albert de robijn te vinden, maar hij valt en raakt bewusteloos. De politie van Rangoon vindt het motorb... waarin Arthur Nigg ronddrijft. Marmaduke wil Albert laten verdwijnen, maar de jongen is nergens meer te vinden.*

Je moet hier vandaan," zei de man, „voor hij terugkomt."

Albert keek hem recht in de ogen.

„Als hij terugkomt," zei de man, „dan ga je eraan. Dat geef ik je op een briefje. Kom mee, dan zal ik je verstoppen."

Albert zei nog niets. Kon hij de kerel vertrouwen?

„Kom mee," herhaalde de man, „voor het te laat is."

„Ik kan niet," kreunde Albert.

„Niet kinderachtig zijn! Probeer het!"

Albert wás niet kinderachtig. Hij probeerde het, maar gilde het uit van de pijn.

„Idioot," schold de kerel, „moet Stenring je horen?"

Albert zweeg. Hij en de man hielden allebei de adem in en luisterden. Op de brug klonk de stem van Marmaduke Stenring, die naar de naderende politieboot keek. Toen pakte de man de jongen plotseling op en droeg hem zo voorzichtig als hij kon over het sterk hellende dek naar de machinekamer, die gedeeltelijk onder water stond. De vuren waren natuurlijk al lang gedoofd, maar toch was het er heet door de tropenzon, die op de metalen huid van het schip scheen. De man keek zoekend rond naar een geschikte plek om de jongen neer te leggen. Maar hij zag niets anders dan een stapel kolen in de hoek. Het was niet bepaald een zacht bedje, maar het kon niet anders.

„Blijf liggen," zei de man, „tot ik je kom halen. En denk erom dat je je koest houdt."

En zo kwam het dat Marmaduke Stenring Albert niet vond, toen hij naar zijn hut ging om hem eruit te slepen.

Stenring was razend. Het schuim stond op zijn mond. „Wel verdraaid," mompelde hij, „die knul zal me straks nog aan de galg brengen!"

Strompelend en wankelend kroop hij voort over het hellende dek om Albert te zoeken, vastbesloten hem over boord te werpen voordat de politieboot al te dicht bij was. Hij hield een paar man van het scheepsvolk aan.

„Waar is de jongen gebleven?"

De meesten haalden de schouders op. Ze hadden niets meer met de kapitein te maken, nu hij zijn schip had verloren. Straks, aan de wal, zouden ze immers een andere baas moeten zoeken.

Een van hen echter wees met zijn duim overboord, want hij dacht dat Stenring met zijn vraag Paw-Min bedoelde, die men tegelijk met de andere slachtoffers van de orkaan overboord gezet had.

Intussen kwam de *Yonki* al dichterbij. Marmaduke Stenring stond er knarsetandend naar te kijken. Toen, plotseling, in een opwelling van woede, besloot hij alles op alles te zetten. Zijn kansen waren niet groot, overwoog hij, maar één goed welgemikt schot uit het kleine kanon zou voldoende zijn om de *Yonki* naar de kelder te jagen.

Plotseling was hij weer de oude. Zijn moedeloosheid verdween en zijn stem donderde over het dek. Hij gaf zijn bevelen en hij deed het met zóveel gezag, dat de onverschillige achtkoppige bemanning hem niet ongehoorzaam durfde te zijn. Twee mannen bedienden de mitrailleur, drie hurkten bij het kleine kanon neer. De anderen sleepten munitie aan. Waarschijnlijk had men aan boord van de *Yonki* door de kijker de bedrijvigheid op de *Beyt Ammeh* al gezien, want de seinvlaggen vlogen in de lage mast: „Geef u over!"

Het antwoord van de *Beyt Ammeh* was een schot, dat bijna veertig meter bezijden de *Yonki* terechtkwam. Het tweede schot ging eroverheen. Het derde schot kwam vóór de politieboot in het water. Maar tegelijk begon ook de *Yonki* te vuren. Het tweede schot was raak en trof de *Beyt Ammeh* onder water. En daar het schip niet veel meer verdragen kon, begon het onmiddellijk te zinken. De stuurman rapporteerde het aan Marmaduke Stenring. Deze zag dat zijn spel verloren was. Maar hij gaf het nog niet helemaal op. Hij had nog de sloep, die ze op sleeptouw hadden en waarin Socrates door de kleine slang was gebeten. Het bootje slingerde nog steeds achter de *Beyt Ammeh* aan.

Weer knalden Stenrings bevelen.

„Benzine!"

De mannen begrepen hem en sjouwden met blikken naar het achterschip. De kunst was alleen ze aan boord van de sloep te krijgen. De zeelui echter waren voor geen kleintje vervaard en een voor een lieten ze zich langs de stalen kabel in de sloep glijden.

Marmaduke Stenring kwam als laatste.

Toen de *Yonki* beschoten werd, had commandant Datta besloten de *Beyt Ammeh* niet al te dicht te naderen. Er was tussen beide schepen nog altijd een afstand van een paar honderd meter. Net genoeg voor Marmaduke Stenring om zijn kans waar te nemen, de kabel los te gooien en de motor aan te zetten. En daar ging hij, in volle vaart westwaarts...

Datta bromde enige onvriendelijke woorden in de richting van de sloep en gaf bevel de achtervolging in te zetten.

De *Yonki* was een zeer snelle boot. Maar de sloep niet minder.

„Ze zijn vlugger dan wij," stelde Datta vast, terwijl hij zich tot Arthur Nigg wendde die in de stuurhut naast hem stond. Maar nauwelijks had hij dit gezegd of er gebeurde iets heel merkwaardigs. De mannen in de sloep hieven opeens de armen op ten teken dat ze zich wensten over te geven.

Een ogenblik stond Datta beduusd. „Ik vertrouw ze niet," zei hij. Tenslotte moest hij rekening houden met de mogelijkheid dat hij, als hij naderbij kwam, onder vuur genomen zou worden.

Arthur Nigg nam de kijker van Datta over.

„Ik begrijp het niet," zei hij. „Marmaduke Stenring is verdwenen."

Maar de mannen in de sloep wenkten en bleven met de armen omhoog staan. Toen de *Yonki* dichtbij was gekomen, hoorde men wat er gebeurd was. Stenring was door een slangetje gebeten! Hij lag op de bodem van de sloep. Een der mannen had zijn been afgebonden, opdat het vergif zich niet zo snel zou verspreiden. Een ogenblik later lag de *Yonki* langszij en konden de mannen overstappen. Stenring werd door twee politiemannen aan boord van de *Yonki* gedragen. Hij leed veel pijn, maar hij deed zijn best zich te beheersen. Een van de politieofficieren, die tevens dokter was, begon de wond van Marmaduke te behandelen. Hij sneed ze verder open en brandde ze toen uit.

Stenring had nog de moed om Arthur Nigg te wenken en kreunend van pijn zei hij: „De jongen... De jongen..."

Arthur Nigg begreep niet, wat hij bedoelde. Hij dacht dat de zeerover ijlde.

„Uw jongen," kreunde Stenring. „Daar..." Hij probeerde in de richting van het hulpeloos ronddrijvende schip te wijzen. „Hij is nog aan boord..."

Nigg haalde zijn schouders op. Hoe kon hij weten dat Albert aan boord van het kaperschip was gekomen.

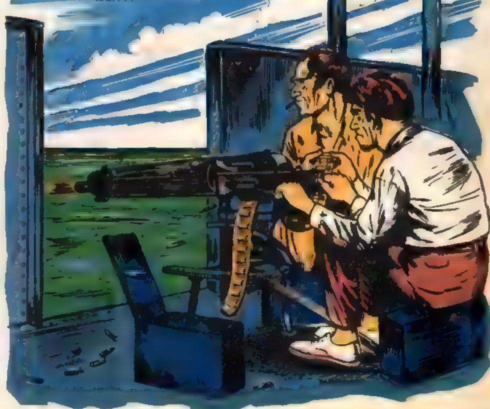
De zeerover, die Albert in veiligheid had gebracht, gaf de verklaring.

„Uw zoon is nog aan boord van het zinkende schip. In de machinekamer heb ik hem verborgen..."

Arthur Nigg duizelde even. Hij begreep niet hoe het mogelijk was, maar hij had geen reden meer om te twijfelen. Hij pakte de politiecommandant bij de mouw. „Vlug. Naar het schip!... Mijn zoon is aan boord! Het schip zinkt..."

Drie minuten later had de *Yonki* de *Beyt Ammeh* bereikt en vier politiemannen kropen langs het nu zwaar slagzij makende schip naar boven, naar dek. Het was een levensgevaarlijk karwei, want de *Beyt Ammeh* kon ieder ogenblik in de diepte verdwijnen. Toch lieten de mannen zich door het luik naar de machinekamer glijden, onmiddellijk gevolgd

Twee mannen bedienden de mitrailleur...

De dokter was bijna klaar met Marmaduke Stenring; hij was bezig het been te verbinden. Hij keek hoofdschuddend naar Datta op.

„Hij haalt het niet," zei hij.

Ook Stenring zelf schudde moedeloos zijn hoofd.

Arthur Nigg trok de officier aan zijn mouw. „Kijk liever eerst even naar de jongen."

Het was echter niet meer nodig. De frisse lucht had Albert goedgedaan. Hij begon al bij te komen en toen hij in het gezicht van zijn vader keek, dacht hij dat hij droomde.

„Albert. . . Albert. . . Wat is er gebeurd? Waar is moeder? Waar zijn de anderen?"

Ze zagen iets liggen op de kolen. Het was Albert!

door Arthur Nigg, die zijn ongeduld niet kon bedwingen. De machinekamer stond nu al bijna onder water. De zaklantaarns van twee politiemannen flitsten aan. Ze zagen iets liggen op de kolen. Het was Albert! Bewusteloos. Arthur Nigg dacht dat hij dood was.

Er was echter geen tijd te verliezen. Het water in de machinekamer was nu al zo hoog gekomen, dat men zich nauwelijks meer staande kon houden. En het bleek lang geen gemakkelijke zaak om de bewusteloze jongen langs de flank van het schip in de politieboot te laten glijden.

Het waren te veel vragen om ze ineens te beantwoorden. Maar zodra Albert wat beter bij zinnen was, begon hij te vertellen. Hoe hij met de sloep erop uit was gegaan met Paw-Min om zijn vader te helpen. Hij vertelde ook dat Paw-Min dood was.

„We hebben geen seconde te verliezen," zei Arthur Nigg tegen Datta. „Wie weet wat er op het eiland van Pierre Alcan gebeurt. De Blauwe Draak is tot alles in staat. Hij zal de vrouwen en de anderen vermoorden. . ."

„Dat zal hij niét. . ." klonk opeens de doffe stem van Marmaduke Stenring.

„Pierre Alcan is gek. . ." mompelde hij „Maar hij is geen moordenaar. Ik ken hem. Ik heb hem heel lang geleden gekend, toen we in Parijs woonden. Pierre Alcan is veroordeeld voor de misdaden, die ik heb begaan. Als jullie hem zien. . . zeg hem dan. . . zeg hem dan, dat ik jullie alles verteld heb. Het is de waarheid, de volle waarheid. Een man die sterven gaat, liegt niet. . ." En tot driemaal toe herhaalde hij: „Die liégt niet. . ."

Er heerste diepe stilte aan boord van de politieboot.

„Ik wou. . ." hernam Marmaduke Stenring, „ik wou dat ik het vroeger had gezegd. Ik wou. . ." zijn stem werd steeds zwakker, „ik wou dat ik als een goed mens geleefd had. . ."

Zijn hoofd zakte opzij.

Hij was dood.

De zon was gloeiend heet. Het zou niet mogelijk zijn het lijk aan boord te houden, zodat de commandant bevel gaf alles voor de zeemansbegrafenis gereed te maken.

Daarna knielde hij naast het lijk neer om de zakken te doorzoeken. Er kwam echter niet veel te voorschijn. Geen papieren althans die enig houvast gaven omtrent de identiteit van Stenring; het stond voor de politieman nu wel vast dat Marmaduke Stenring niet de echte naam van de zeerover was.

Hij vond alleen een kleine dolk en een doosje. Datta dacht eerst dat het een soort tabaksdoos was, maar toen hij het metalen deksel openknipte, zag hij een fluwelen lapje waarin een voorwerp gerold was. De andere mannen bogen zich nieuwsgierig voorover om te kijken wat het was. Datta vouwde het lapje open en. . . toen deinsden ze verschrikt achteruit. Want de felle zon bescheen een robijn, zo helder en zo groot als nog nooit een van hen gezien had.

Het was de bloedrobijn van Taj Mahal. . . de grootste robijn ter wereld.

„De robijn. . ." stamelde Arthur Nigg en onwillekeurig strekte hij er zijn hand naar uit. Datta keek hem echter wantrouwend aan en trok het doosje terug.

Toen Nigg hem vertelde, dat hij opdracht had van de Birmaanse regering om de robijn naar Bangalore te brengen, geloofde Datta er geen sikkepit van en zei streng: „Dat moeten ze dan in Rangoon maar uitmaken. Voorlopig houd ik hem bij me."

Arthur Nigg moest hem gelijk geven.

De commandant trok een stuk zeildoek over het gebruinde gelaat van Marmaduke Stenring heen, dat nu een wasbleke kleur had gekregen met hier en daar zwarte vlekken.

Nog even werd er geredetwist over de vraag, hoe men Stenring over boord zou zetten. Hij was tenslotte een zeerover en hem paste geen eerlijk zeemansgraf, zoals de commandant het noemde.

Nu echter kwam Arthur Nigg tussenbeide.

„Ik begrijp uw gedachtengang," zei hij,

Een kleine bruine man rende luid schreeuwend naar de veranda.

„maar u zult moeten toegeven dat Stenring in zijn laatste ogenblikken berouw heeft getoond. Hij heeft veel kwaad gedaan, maar laten wij hem niet veroordelen. Daarom heb ik een dringend verzoek aan u: begraaf hem op de wijze die een goed zeeman past. Door zijn berouw heeft hij getoond dat hij besefte gestraft te zijn voor zijn misdaden."

Datta weifelde. Toen haalde hij de schouders op.

„Nu ja," zei hij, „als ik u er een genoegen mee kan doen. . . Het kost niets tenslotte."

En zo werd Marmaduke Stenring door de politiemannen van de *Yonki* en door zijn eigen kameraden, de gevangen kapers, met de gebruikelijke plechtigheid aan de golven toevertrouwd. Het was Arthur Nigg die zei: „Eén, twee, drie. . . in Gods naam."

HOOFDSTUK XXII

Een doodse stilte heerste rondom het huis van Pierre Alcan. Het was nog vroeg in de ochtend. Blauwe nevels stegen uit de bossen die het gebergte bedekten. Niemand had geslapen die nacht. Onbeweeglijk zaten ze op een rij op de veranda en keken stil voor zich uit. Eliza was met haar gedachten bij haar man en de jongens die ze verloren had. Met wijd open ogen staarde ze in onbestemde verten. Zo nu en dan keek Frison naar haar; hij was bang dat zij haar verstand had verloren.

Aan de andere kant zat miss Alice. En een heel eind van hen verwijderd lag Pierre Alcan met gesloten ogen. Hij lag languit op een rieten ligstoel met een bloedrode deken over zich heen. Hij zag grauwbleek als een dode. Er had in de man een grote verandering plaatsgehad. Heel de zonderlinge wereld van de Blauwe Draak die hij om zich heen had opgebouwd, was ineengestort. Zijn waanzinnige trots was gebroken. Voor het eerst in tientallen jaren had hij medelijden gekend. Medelijden met Eliza, met Albert en Paw-Min, van wie hij dacht dat ze al lang dood waren.

Plotseling verscheurde een afgrijselijke kreet de stilte. Een kleine bruine man, de nieuwe bewaker van de draak, rende druk gebarend en luid schreeuwend naar de veranda. Pierre Alcan was de enige, die het taaltje verstond. Met een ruk schoot hij overeind. Ook Frison was overeind gesprongen.

„Wat heeft hij?" vroeg hij, terwijl hij Pierre Alcan aankeek.

Deze echter staarde de boodschapper verwilderd aan. Het leek wel alsof de schrik hem in de benen was geslagen. Er moest iets bijzonders, iets verschrikkelijks gebeurd zijn. Frison greep Alcan bij de arm en schudde hem heen en weer. Eindelijk kwam deze weer een beetje bij zijn positieven.

Toen stamelde hij, geheel verslagen: „De draak is dood. . . De draak is dood. ."

Frison barstte in een schaterlach uit. De draak dood! Hij voelde het als een grote bevrijding. Waarom wist hij niet. Want draak of geen draak, ze bleven toch gevangen op het eiland!

Plotseling verloor Frison zijn zelfbeheersing. Zonder zich af te vragen wat hij deed en wat hij ermee zou bereiken, sprong hij als een panter Pierre Alcan in de nek. Deze verloor het evenwicht en belandde in het rulle stofzand. Een ogenblik was Alcan duizelig, net lang genoeg om Frison de gelegenheid te geven hem vast tegen de grond te drukken.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

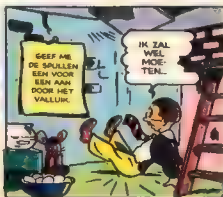

De verkeerde uitgang

Pierre Penon was wegens inbraak tot drie jaar gevangenisstraf veroordeeld. Maar van het ogenblik af dat ze hem in de cel brachten, was hij vastbesloten er geen drie jaar te blijven. De eerste kans om te vluchten kwam echter pas in het tweede jaar van zijn straftijd. Op een morgen moest een nieuwe machine voor de schoenmakerij uitgepakt worden; Pierre Penon moest met een ander de kist openbreken. Hij zag kans een van de spijkers ongemerkt in z'n schoen te laten glijden.

Hij zou proberen met die spijker een gat in de muur te krabben. Dezelfde avond ging hij aan het werk. Na een uur zwoegen kon hij zijn arm bijna niet meer bewegen, zijn vingers vertoonden blaren. Hij werkte door, nu met z'n andere arm. Na een uur had hij een holte van een centimeter diep en een centimeter of acht lang in de kalk geschrapt. Zijn lichaam trilde van inspanning.

Maar hij ging verder, iedere avond, tot diep in de nacht. Het schrapsel stopte hij eerst in z'n hoofdkussen en toen dat vol was, in z'n matras. Na twee maanden had hij zes stenen losgewerkt. Zijn spijker was weldra ingekort tot zeven centimeter. Maar hij gaf zich niet gewonnen. . .

En op een donkere nacht toen hij werktuiglijk schrapte met z'n spijker, waarvan nog slechts een stompje over was, schoot de punt opeens naar buiten. Pierre Penon had zijn doel bereikt!

Ruim een half jaar van ingespannen werk met als enig hulpmiddel een spijker had hem de weg naar de vrijheid gebaand. Hij ging een kwartiertje op zijn brits liggen om uit te rusten en zijn zenuwen enigszins te laten kalmeren. Toen verwijderde hij alle stenen uit het gat en werkte zich met moeite naar buiten . . .

De gevangenbewaarder hoorde het schuiven van iets zwaars langs de grond en keek in cel 76, vanwaar het vreemde geluid kwam. De cipier was er nog juist vlug genoeg bij om de vluchteling bij z'n benen te pakken. Pech voor Pierre.

Maar het allerergste was voor hem, dat hij, toen ze hem naar een andere cel brachten, de ene bewaker tegen de andere hoorde zeggen:

„Goed dat hij het niet met de deur heeft geprobeerd. Die hadden ze gisteren vergeten af te sluiten. Hij heeft de verkeerde uitgang genomen."

Het was maar een kleinigheid...

...maar een kleinigheid kan belangrijk genoeg zijn om een wedstrijd te winnen

DOOR JOHN MARSHALL

„Bekaf ben ik," zei Billy Keen, terwijl hij met zijn mouw over zijn voorhoofd wreef. „Heb je nu alle plaatjes die je nodig hebt?"

„Nog niet," antwoordde de fotograaf. „Ik wou er nog graag een paar van jou en Steve en van Pat en Chirpy maken, terwijl jullie aan het koppen zijn."

De aanvoerder van de Rangers zuchtte. „Jij houdt ook niet van half werk," zei hij. „Enfin, gelijk heb je."

Hij knielde op het veld en terwijl Pat en Chirpy elkaar de bal probeerden af te nemen, strikte hij zorgvuldig de veter van zijn linkerschoen.

Als de jongens in de komende wedstrijd speelden zoals ze nu hadden gedaan, maakten ze een aardige kans, dacht hij. En dat zou ook wel nodig zijn, want ze hadden een paar lelijke nederlagen achter de rug.

Het had hem heel wat moeite gekost om de club zijn zelfvertrouwen terug te geven, maar zijn inspanning was niet tevergeefs geweest.

Tegen ieders verwachting in hadden ze de laatste vier wedstrijden gewonnen en als hij erin slaagde om ze op dat peil te houden, was het zelfs niet eens uitgesloten dat er nog promotie in zat.

Een sportblad, dat zijn lezers graag eens wilde laten zien hoe Billy dit tot stand had gebracht, had zijn fotograaf erop afgestuurd en deze jongeman wachtte nu vol ongeduld om de rest van zijn taak te volbrengen.

Billy liep naar de drie anderen en terwijl Pat de bal bijna loodrecht omhoogschoot, zette hij zich schrap om het leer met zijn hoofd op te vangen.

Met een korte vinnige beweging van zijn nek zwiepte hij de bal met een boog naar achteren, waar Chirpy hem behendig op zijn schoen ving en meteen doorgaf naar Steve.

Terwijl de vier mannen over het veld draafden, werden hun bewegingen vol aandacht gadegeslagen door een drietal jongens, die een eind verderop aan de lijn zaten.

„Zag je hoe Chirpy hem wegknalde?" vroeg de middelste jongen geestdriftig. „Als ie zaterdag net zo speelt als vandaag, dan wordt het zeker 4-2."

„Ach, ga toch weg, man!" zei de jongen die links van hem zat. „Omdat Chirpy je broer is, hoef je nog niet te denken dat hij álles kan! Ze hebben geen schijn van kans tegen Aldermere, neem dat nou maar van mij aan."

„O nee?" zei Robby verontwaardigd. „Nou dan moet jij zaterdag maar eens opletten. Ze worden dik ingemaakt."

„Ja, de Rangers zul je bedoelen," zei de andere jongen grinnikend.

Robby haalde zijn schouders op. „Ach, man, je kan het alleen niet hebben dat jouw broer geen voetballer is, dat is alles."

Hij stond op en liep in de richting van de spelers, die hun strijd met de bal intussen gestaakt hadden.

„Opschepper!" riep de andere jongen hem na, maar Robby gooide zijn schouders naar achteren en deed of hij niets hoorde.

De fotograaf borg zijn toestel op. „Bedankt, jongens," zei hij. „Dat wordt een mooie serie. Maar wat anders, Billy; ik heb nog een appeltje te schillen met dat hulpje van je, die Dimmy."

„Dimmy?" vroeg Billy. „Wat heeft hij nu weer uitgehaald?"

„Nou, uitgehaald heeft hij eigenlijk niets," zei de fotograaf. „Maar hij heeft iets nagelaten. Er ligt een behoorlijke plas achter het doel, precies op de plaats waar ik altijd mijn foto's maak. Verleden week stond ik zowat tot mijn enkels in het

water. Had die jongen daar niet wat zaagsel in kunnen gooien?"

Billy grinnikte. „Kom nou! Als jij te lui bent om een eindje verderop te gaan staan, dan is dat zijn schuld toch niet? Aan de andere kant van het doel is het kurkdroog."

„Jawel, maar daar heb ik niets aan. Dan sta ik aan de rechterkant van de keeper en dan mis ik alle mooie doelpunten."

Billy Keen dacht na. Hij had er eigenlijk nooit op gelet, maar ineens drong het tot hem door dat de fotograaf bij elke wedstrijd precies op dezelfde plaats stond en dat was altijd aan de linkerkant van het doel.

„Is er dan iets bijzonders aan die plek?" vroeg hij.

„Natuurlijk," zei de fotograaf. „Je weet toch ook wel dat de meeste keepers meer moeite hebben om een bal te houden die naar de linkerkant van het doel is gericht dan een die zij rechts kunnen opvangen? Een schot naar links heeft altijd meer kans om erdoor te komen, dus als ik een goeie foto van een doelpunt wil hebben, moet ik zorgen dat ik links sta. Neem ik hem van rechts, dan staat de keeper precies tussen de bal en mijn toestel."

„Drommels!" zei Billy verrast. „Ben je daar zeker van?"

„Nou en of," beaamde de fotograaf.

Billy wreef over zijn kin. Hij mocht dan een uitstekende voetballer zijn, maar hij wist heel goed dat ook de allerbeste speler nog altijd iets te leren heeft. En wat hij nu hoorde, was nieuw voor hem.

Aldermere was een sterke club en een van de beste spelers was Bert Ewel, de doelverdediger, die als een kat door het doel danste en de gekste ballen hield.

Het zou weer een zware wedstrijd worden, de komende zaterdag en Billy mocht niets verwaarlozen dat hen kon helpen.

„Luister eens," zei hij, „is dat nou alleen maar een beetje eigenwijsheid van je of kun je dat bewijzen?"

„Het is zo," hield de fotograaf vol. „Ik heb van bijna elk doelpunt dat jullie dit seizoen gemaakt hebben, een foto. Als je eens bij me langs komt, dan zal ik ze je laten zien."

„Graag," zei Billy. „Als je het goedvindt, ga ik meteen met je mee."

Op de redactie van het sportblad toonde de fotograaf hem de opnamen die hij had gemaakt en inderdaad bleek dat het overgrote deel van de doelpunten aan de linkerkant van de keeper was ingeschoten.

„Ik moet zeggen dat je me op een idee hebt gebracht," bekende Billy. „Als we de wedstrijd winnen, kun je zeggen dat jij er je deel toe hebt bijgedragen."

Toen de jongens de volgende keer op het veld verschenen voor de training, ging Billy zelf in het doel staan en nodigde hen uit eens te proberen of ze de bal erdoor konden krijgen.

„Wat nou, Billy?" vroeg de doelman van de Rangers. „Ben je van plan om mijn baantje over te nemen?"

„Ik kijk wel uit," grinnikte Billy. „Het is maar voor een aardigheidje, Al. Over vijf minuten kun jij je gang gaan."

De vijf minuten die volgden overtuigden Billy dat de fotograaf gelijk had gehad.

Of de bal hoog of laag inkwam maakte weinig uit, maar wel merkte hij duidelijk dat het heel wat gemakkelijker was om een schot rechts te stoppen dan een, dat naar zijn linkerzij was gericht.

Maar nog was hij niet tevreden. Hij herinnerde zichzelf eraan dat hij tenslotte midvoor was en geen doelverdediger en daarom besloot hij de zaak ook eens van die kant te bekijken.

Hij dribbelde met de bal het veld op en wenkte de keeper.

„Nu moet jij er eens een paar stoppen," stelde hij voor.

Hij had de andere spelers nog niet verteld op welk idee de fotograaf hem had gebracht en ze wachtten dan ook een beetje verwonderd af wat hij van plan was.

Zodra Alec, de keeper, op zijn plaats stond, schoot Billy keihard naar de rechterbovenhoek van het doel.

Alec sprong en stompte de bal het veld in, waar Billy hem onmiddellijk klaarlegde voor het tweede schot.

Opnieuw knalde hij de bal naar rechts, maar ditmaal zo laag mogelijk.

Alec dook en terwijl hij zich liet vallen, klemde hij de bal stevig tegen zijn borst.

Hij gooide het leer terug naar Billy, die hem naar de linkerhoek van het doel terugzond.

Ook dit schot hield Alec, maar het kostte hem moeite. Met een enorme sprong wist hij de bal nog net met zijn vingertoppen tegen te houden; wanneer het een wedstrijd was geweest, zou het op een corner zijn uitgedraaid.

Billy's volgende schot was weer naar rechts en Alec had niet de minste moeite om het te houden, maar direct daarop volgde een kogel naar links, hard geschoten en laag geplaatst.

Ditmaal was Alec nergens! Hij liet zich plat voorovervallen, maar eer hij de grond bereikt had, suisde de bal onder hem door en verdween in het net.

Billy nodigde de anderen uit om het ook eens te proberen. Terwijl de bal van alle delen van het veld op het doel werd afgevuurd, stond hij zelf aan de kant en sloeg met alle aandacht het resultaat van de schoten gade.

Alec was een uitstekende keeper en er waren maar weinig ballen die hem passeerden, maar Billy merkte duidelijk op dat de weinige doelpunten die gemaakt werden bijna allemaal het gevolg waren van schoten naar links.

„Genoeg, jongens!" riep hij plotseling. „Jullie zullen je wel afgevraagd hebben wat ik van plan ben. Luister maar eens."

Hij legde hun uit wat de fotograaf hem verteld had en hoe de proeven, die hij zo juist had genomen, duidelijk bewezen hadden dat het volkomen juist was.

„Jullie weten allemaal dat Bert Ewel een harde noot is om te kraken, maar misschien kunnen we hem met dit foefje te pakken nemen.

In elk geval moeten we ons er de rest van de week op oefenen links in te schieten, dan doen we dat zaterdag bijna automatisch."

Zo brak de dag aan waarop de Rangers vol vertrouwen in hun nieuwe manier van spelen het veld betraden voor de wedstrijd tegen Aldermere.

Bert Ewel, de doelman van hun tegenstanders, was een lange, slankgebouwde knaap, die met lange passen naar zijn doel draafde. Hij was geladen met strijdlust en keek alsof hij zich had voorgenomen om niets of niemand door te laten.

Zijn zelfverzekerde houding had al heel wat voorhoedespelers van de wijs gebracht en hen verleid tot schieten in het wilde weg, meestal zonder resultaat. Maar de Rangers, vast van plan om uit een heel ander vaatje te tappen, grinnikten er nu een beetje om.

Billy won de toss en direct daarop stormde de voorhoede van de Rangers in een forse aanval over de middenlijn.

Onder het gejuich van hun aanhangers speelden ze elkaar, onhoudbaar voor de verdediging, de bal toe en toen tenslotte

Op de redactie van het sportblad toonde de fotograaf hem de opnamen.

Billy het leer weer kreeg, was Bert de enige die hij nog moest passeren.

Deze stond in zijn doel alsof het hem allemaal niet aanging en er lag een kalme, vriendelijke glimlach op zijn gezicht, alsof hij Billy wilde uitnodigen om de bal er nou maar eens keihard in te knoerten.

Billy plaatste zijn gewicht op zijn linkervoet en maakte een beweging alsof hij de bal naar Berts rechterkant wilde schieten, maar een onderdeel van een seconde later veranderde hij zijn houding en knalde keihard naar links.

Ewel veerde door zijn knieën, sprong op en plukte de bal klemvast uit de lucht.

Hij deed een paar passen naar voren eer hij het leer terugzond in het veld en onderwijl keek hij Billy aan alsof hij wilde zeggen: ,,Niet kwaad, maar de volgende keer zul je het toch iets beter moeten doen."

Steve, een van de halfspelers van de Rangers, onderschepte een ver schot van een back van Aldermere en speelde rechtstreeks naar Billy, die hem onder het lopen door naar het doel poeierde.

Het was een gevaarlijk schot, dat op halve hoogte inkwam en de meeste keepers grote moeite zou bezorgen.

Maar weer was Bert Ewel precies op tijd. Hij kreeg de bal met zijn linkerhand te pakken, liet hem éénmaal stuiteren en wierp hem daarna hoog over Billy's hoofd het veld in.

Billy was niet uit het veld geslagen door deze eerste tegenvallers. Tenslotte was Bert een eersteklas keeper; dat hij de eerste schoten had gehouden, was heus nog geen reden tot bezorgdheid. Goed beschouwd was de wedstrijd nog maar net begonnen en als de Rangers op deze manier doorgingen, zouden ze het heus wel redden.

Opnieuw gingen ze in de aanval. Ditmaal was het Chirpy, Robby's broer, die zich naar voren wist te werken. Terwijl Robby zenuwachtig op en neer sprong en met zijn schelle stem boven alles uit schreeuwde om zijn broer aan te moedigen, wist Chirpy in een geweldige ren de verdediging te doorbreken en tot dicht bij het doel door te dringen.

De verleiding was groot om een schot te wagen, maar op het laatste moment kreeg hij Joe in de gaten, de kopbalspecialist.

Chirpy wipte de bal hoog op en terwijl het leer omlaagkwam, rende Joe toe, ving het met zijn voorhoofd op en knalde het hoog in de linkerbovenhoek.

Het leek een onhoudbare bal en de supporters van de Rangers hieven dan ook al bij voorbaat een gejuich aan, maar Bert schoot als een vuurpijl omhoog en stompte de bal uit het doel.

Ditmaal ging Aldermere in de aanval. Een schot van een der achterspelers kwam bij de voorhoede terecht.

Het gebeurde zo onverwachts, dat de Rangers er nauwelijks op verdacht waren; eer ze zich konden herstellen, was een van de vijandelijke vleugelspelers het doel gevaarlijk dicht genaderd.

Alec kwam naar voren om hem de pas af te snijden, maar in plaats dat hij schoot, speelde de ander de bal met een scherpe hoek naar de midvoor van Aldermere, die in een snelle ren was komen opzetten.

Zonder zich een ogenblik te bedenken flitste de midvoor tussen twee backs van de Rangers door en knalde de bal recht in het verlaten doel.

Onthutst ploeterden de Rangers verder en toen de scheidsrechter voor de rust blies, was de stand nog steeds 1-0 voor Aldermere.

Billy's plan had lelijk gefaald en hijzelf was wel de laatste die er iets van begreep.

Ook de supporters van de Rangers waren diep teleurgesteld.

,,Nou," zei de jongen, die Robby een opschepper had genoemd, ,,waar blijf je nou?"

,,Mm," zei Robby, ,, we zijn nog maar pas op de helft, moet je rekenen. Straks zullen ze wel even wat anders laten zien."

De andere jongen lachte schamper. ,,Als je het maar geloven wil," zei hij. ,,Tot nu toe hebben ze er toch maar niet één doorgekregen."

,,Nou, dat is heus geen schande, met zo'n keeper," vond Robby. ,,Die Ewel kan er wat van. Ik geloof dat ik hem zijn handtekening ga vragen."

Hij wipte onder de afsluiting door en ging op de doelman van Aldermere af, die juist aanstalten maakte om naar de kleedkamer te gaan.

,,Meneer Ewel, mag ik uw handtekening?" vroeg hij.

,,Goed, hoor," zei Bert gewillig. Hij nam het boekje van Robby aan, zette er zijn naam in en gaf het met een knipoog terug.

,,Tot straks," zei hij en daarna ging hij op een draf het veld af.

Niet ver achter hem had Billy gestaan; er lag een uitdrukking op zijn gezicht alsof hij zo juist iets heel bijzonders had gezien.

De Rangers zaten zwijgend bijeen toen hij binnenkwam; ze keken verbijsterd op, toen Billy de deur achter zich dichtdeed en luid begon te lachen.

,,Zouden we ook mogen weten waarom je zo'n plezier hebt?" vroeg Pat grimmig.

Billy liet zich op een bank vallen. ,,O, een kleinigheidje! Maar als jullie gezien hadden wat ik heb gezien, zouden jullie ook lachen."

,,En wat heb je dan wel gezien?" vroeg Chirpy.

,,Dat zal ik jullie aan het einde van de wedstrijd wel vertellen. Maar ik heb er mijn conclusies uit getrokken."

Hij riep de spelers in een kringetje en begon opgewonden zijn instructies te geven.

,,Allemaal begrepen?"

,,We zullen eraan denken," beloofden zijn medespelers.

Aangevuurd door Billy's opgewekte stemming begonnen de Rangers met nieuwe moed aan de tweede helft. Fel trokken zij telkens op naar het vijandelijke doel;

Het was weer een rechtse bal. . . ,,Goal!" gilde Robby. ,,Twee-één."

Chirpy en Pat kregen een paar keer een mooie kans, maar Ewel was prachtig in vorm en hield de bal uit het net.

Intussen stond de klok niet stil en de Aldermerespelers, die heel goed begrepen dat het erom ging wie de langste adem zou hebben, gingen met z'n allen in de verdediging, in de hoop daarmee hun voorsprong te behouden.

Telkens als de Rangers het vijandelijke doel naderden, vonden ze een muur van spelers tegenover zich en steeds weer bleek het onmogelijk om de grimmige wachters te omzeilen.

Toen kreeg Billy Keen de bal te pakken.

In plaats van naar voren te gaan en een poging te wagen om de wal van verdedigers te doorbreken, draaide hij zich om en dribbelde terug naar het midden.

Plotseling stopte hij en ging met zijn gezicht naar het doel staan.

Een haag van spelers belemmerde zijn uitzicht, maar zonder te aarzelen bepaalde hij de richting, haalde uit en zond de bal met een wijde boog over de hoofden.

Bert Ewel, die hetzelfde nadeel had als hij, zag de bal pas aankomen, toen het al te laat was. In een snelle, wanhopige poging sprong hij op, maar de bal glipte precies over zijn vingers heen en verdween vlak onder de lat in het net. Maar aan de rechterkant. . .

De aanhangers van de Rangers hieven een gehuil van vreugde aan en Robby maakte een sprong waarbij die van Ewel volkomen in het niet verzonk.

„Goal! Goal! Goal!" gilde hij.

„Ja," zei de jongen naast hem, „maar geen goal van Chirpy."

Robby snoof en gaf geen antwoord.

Vijf minuten waren er nog te spelen en de stand was 1-1.

Bert die als een vogel in zijn doel heen en weer hipte, riep zijn clubgenoten toe dat ze hem het uitzicht niet moesten benemen, maar eer ze zich konden verspreiden, knalde Billy voor de tweede maal over hen heen. De verdediging van Aldermere kon nog ingrijpen: het werd corner.

Terwijl de spelers zich voor het doel opstelden, stak Billy zijn arm op. De verdedigers maakten daaruit op dat hij Chirpy een teken wilde geven om hem de bal toe te spelen en zij drongen op om de vijandelijke midvoor te dekken. Maar Chirpy wist dat het seintje iets anders betekende en Joe wist het ook.

Snel zorgde hij ervoor dat hij vrij kwam te staan. Chirpy speelde hem de bal toe; halfduikend gaf Joe een vinnige ruk met zijn hoofd en eer de lange armen van Bert Ewel hun werk konden doen, viel de bal al terug uit het net.

Het was weer een rechtse bal. . .

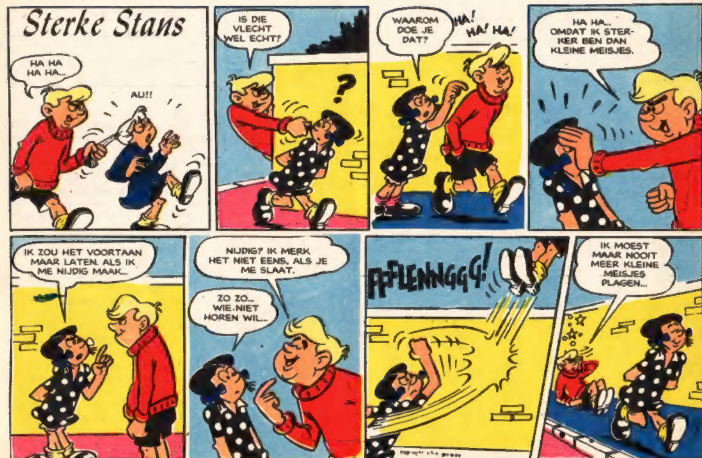
„Goal!" gilde Robby. „Twee-één!"

De vreugde van de Rangers was bijna even groot als hun nieuwsgierigheid en zij bestormden Billy met vragen.

„Je hebt ons dagenlang laten oefenen om Bert Ewel linkse ballen te geven. Het heeft niks uitgehaald, hij hield alle ballen; in de rust zeg je ons dat wij rechts naar hem moeten schieten, het lukt ons natuurlijk niet, want wij waren gewend om linkse ballen op het doel af te geven. Best — en de twee ballen die Ewel heeft doorgelaten, waren naar rechts gespeeld. Ra ra hoe zit dat? Elke keeper is rechts toch beter!"

Billy grijnsde en riep Robby.

„Wij hebben het aan Robby te danken," zei hij. „Hij vroeg Ewel zijn handtekening en wat zag ik? Ewel schreef met zijn linkerhand! Hij is links! Hij zal pret genoeg gehad hebben, toen hij zag dat wij hem vóór de rust alleen linkse ballen gaven. Maar na de rust lachte hij niet meer, toen wij hem rechts gingen bestoken. Bijna elke keeper is rechts beter — behalve wanneer hij links is!"

Uitslag prijspuzzel nr. 10

Het woord dat gevonden moest worden was

Oleander

De winnaar van de eerste prijs, een paar rolschaatsen, is

Tommie Vermulst

Eeneindseweg 10, Nuenen (N.-B.)

•

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, badmintonspel:

Els Ponse, Banstraat 57 III, Amsterdam.

Gerian van Ooijen, Wilhelminasingel 11, Vught.

A. van de Zee, p/a P. van de Zee, Hemdijk 12, Blauwhuis (Fr.).

Eefje IJzendoorn, Delenseweg 11, Hoenderlo (Gld.).

Leo van de Bovenkamp, Strijkviertel 16a, De Meern.

Pleun Jan Heiden, Benedenstraat 69, IJsselmonde.

Mej. L. Keulen, Achter de Hoven 7, Buchten (L.).

Nelly Coucke, Santhovenstraat 8, Lombardsijde, België.

Rudy Abma, c/o C.S.V., Apartado 19, Maracaibo, Venezuela.

J. Klat, Kerkstraat 16, Zuidbroek.

Elly Schoonebeek, Hertzogstraat 162, Den Haag.

Bernard Eikens, Zusterweg 51, Weiteveen (Dr.).

Derde prijs, vierkleurenpotlood:

Ineke v. d. Heyden, Zandhofschstraat 29 bis, Utrecht.

T. Langereis, Blankenstraat 45 II, Amsterdam.

I. Koopman, de Waal 71, Texel.

Eddy van Werkhoven, Apt. 1-A-1-D, Shape-Village, St-Germain-en-Laye (S. et O.), France.

Wim de Lau, Roostenlaan 6, Eindhoven.

T. Kielstra, Zwartehofslaan 30, Oldemarkt (Ov.).

Teunis van Oudheusden, Molenweg 22, Rozenburg.

Corrie Koers, Antoniestraat 3, Haarlem.

Margriet van de Klooster, Bornsesteeg 30, Wageningen (Gld.).

Nico van Eik, Provincialenweg, 3, Cothen.

Marjan van Lier, Bruins Slotstraat 20, Drachten (Fr.).

Cathy van den Berg, Markt 15, Sas-van-Gent.

Vierde prijs, een boek:

Fieneke Dijk, Voermanstraat 41, Arnhem.

Els Kempen, van Hoornestraat 15, Den Haag.

Ruud Peetoom, Slachthuisstraat 106, Haarlem.

Theo Buys, Adrianastraat 94b, Rotterdam.

Grietje Scholtens, Stellendamstraat 18c, Rotterdam (Z.).

Geerie van Geest, Dantelaan 111, Utrecht.

Geeraerts, Gommerijnstraat C 9 bis, Schriek, Antwerpen, België.

Joanneke Braun, Middenweg 139 II, Amsterdam.

C. J. van de Veer, Dorpsstraat 65, Heinenoord.

Margriet Debets, Langebroekweg 15, Naaldwijk (Z.-H.).

Jantje Belga, Foxwolde 83, Roden.

A. v. d. Schans, Kerkstraat 129, Sprang (N.-B.).

Rietje van Leeuwen, Berkenstraat 32, Raamsdonksveer.

T. van de Hoggen, Delstraat 3, Uden.

Leo Groen, Gravenstraat 3, Egmond aan Zee.

Johan Roos, Burg. Amersfoordtlaan 20, Badhoevedorp.

Jantje Noor, Kroonpolderweg 11, Drieborg, Post Nieuweschans.

Ellie Buis, Grevenweg 2, Vegelinsoord (Fr.).

A. J. ter Horst, Rollecate 40, Den Hulst (O.).

Hans Janse Muis, Hofwerk 9, Breukelen.

Fenny Siekman, Rukkerweg 152, Terwinselen (L.).

Sjo Hamerlinck, Verbindingsstraat 4, Philippine.

Frans Peeters, c/o Shell Co. of Libya Ltd., P.O. Box 205, Bengazi, Libye.

R. Struik, van Idsingastraat 96, Paramaribo, Suriname.

Hilda Voogd, Marcus Buschstraat 66, Delfzijl (Gr.).

OPLOSSING PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

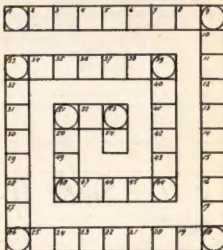
Kruiswoordpuzzel

```
KRANS S KRANT
AU  METER  AR
NIS ALIDA PRO
T TOL P MEI M
 BOD     ENG
K EER E END K
UIL UIVER AAR
RE  PRENT  RA
KROES R SLOEP
```

Wie zijn het?

De maanden van het jaar

SPIRAALPUZZEL

Voor het oplossen van deze puzzel moet je als volgt te werk gaan: Je begint links bovenaan met de woorden in te vullen, waarvan je de omschrijvingen hieronder vindt. De laatste letter van het eerste woord is tegelijk de eerste letter van het volgende. Als je de gehele spiraal hebt ingevuld, moeten de letters op de hoeken, dus 1-9-18-26-33-39-44-48-51-53, de naam vormen van een vrucht.

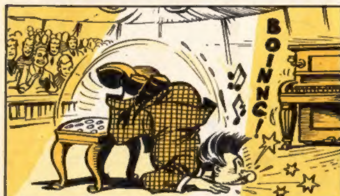
1 t/m 4 sierhoen, met prachtig gekleurde staartveren
4 „ 7 dans in driekwartsmaat
7 „ 11 hevige wind
11 „ 16 de dag na vandaag
16 „ 21 nooit
21 „ 23 mannelijk schaap
23 „ 25 klein sporeplantje, dat op bosgrond groeit
25 „ 31 veel voorkomende vogel
31 „ 34 tijdvak van zeven dagen
34 „ 37 nauw
37 „ 40 dichtbehaarde dierehuid
40 „ 44 hete waterdamp
44 „ 46 werktuig om te snijden
46 „ 50 zitmeubel
50 „ 54 schoenmakersgereedschap

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.